

„Hele,“ začal Roland, „prvně se podíváme do strážního domku. Jednou jsem tam viděl jít střelmistra a pak za chvíli vyšel ven a nesl svazek klíčů.“

„A jak se dostaneme do toho strážního domku?“ zeptal se Gregor.

„Až to tam zblízka obhlídnu, tak ti to řeknu. Ze všeho nejdřív se musím podívat na zámek.“ Roland vzal za kliku a pak se díval jedním okem do klíčové dírky. „Hm...hm...“ udělal.

„Tak co Rolande?“ zeptal se Gregor, který domek obešel, „jak to vypadá?“

„Bledě.“

„Z boku je okno,“ pokračoval Gregor.

„Ahá,“ řekl Roland když ho uviděl. Sehnul se pro kámen, praštil s ním do skla a jednu tabulku vysklil. Okno mělo jako základ dřevěný rám, který byl rozdělen příčkami do několika menších obdélníků. Roland tedy kamenem postupně vytloukl všechno sklo a pak se pustil do likvidace příček. To už nebylo tak jednoduché, ale jakmile se mu podařilo jednu zlomit, pak už to šlo rychle. Dřevěné tyčky byly do sebe napasované a když už byla jedna uvolněná, ty ostatní se daly snadno vytáhnout.

Roland s Gregorem vlezli do domku a začali ho prohledávat. Uprostřed byl umístěn stůl, dvě židle a v rohu kamna, vedle kterých ležela bedna s několika polínky. Na stole stála konvička s vodou a vedle ní se povaloval nakousnutý a suchý krajíc chleba.

„Bereme konvičku i ten starej chleba,“ rozhodl Roland.

Gregor objevil svazek klíčů, o kterých před chvílí mluvili. Byly pověšené na hřebíku, který vězel v dřevěné zárubni. Gregor je začal jeden po druhém zkoušet, ale žádný se do zámku nehodil.

„To bude asi tím,“ prohlásil Roland, „že má někdo od těchto dveří svůj klíč, kterým to tady odemyká a zamyká.“

„Takže tyhlety,“ Gregor s nimi zacinkal, „budou teda od toho skladiště.“

To se nacházelo dole pod strání na rovince, která se vytvořila na skále po vytěžení kamene. V sousedství skladiště vedly koleje, na kterých stály vozíky naplněné kamením a čekaly na ráno, až přijedou povozy a náklad si odvezou. Dveře od skladiště byly jištěné petlicí s visacím zámkem a dvěma zámků obyčejnými. Se získanými klíči to však byla hračka. Roland a Gregor se ocitli v malé místnosti s nízkým stropem a stěnami z bytelných trámů. Kolem jedné stěny bylo nastavené náradí jako krumpáče, lopaty a drátěné koše. Na zemi leželo několik beden. Každá z nich byla také opatřena visacím zámkem. Gregor si k jedné z nich klekl a zkoušel všechny klíče tak dlouho, dokud nenašel ten správný a bednu otevřel. Byly v ní ukryté váčky se střelným prachem. Roland si jich několik strčil za košili.

„Co s tím budeš dělat?“ zeptal se ho Gregor.

„Uděláme menší ohýnek kolem domečku strýčka a tetičky.“

„To myslíš jako strýčka a tetičku od Jonathana?“

„Jo. Nebo snad máš ty nějakou tetičku?“ obrátil Roland oči v sloup.

„To nemám,“ odpověděl Gregor posmutněle.

„Teď se půjdeme podívat za Jonathanem,“ šeptal Roland.

„To jako myslíš jít přímo k nim?“ zeptal se udiveně Gregor.

„Ale né. Tak jsem to nemyslel. Slíbil jsem jim přece ten ohýnek.“

„To jim chceš podpálit dům?“

„Kdo říká, že chci někomu něco podpálit?“ odsekl Roland.

„Tak co teda vlastně chceš?“

„To uvidíš. Pořád se neptej a slez dolů.“

Gregorovi se moc nechtělo, nejraději by si dal ještě trochu mléka a zavrtal se do sena. Museli projít přes celé město, protože Kramerovi bydlí na opačném konci. Snažili se vyhýbat pouličním lucernám a co nejvíce se nořili do tmavých míst. Pokud měli někoho potkat, raději se schovali za nějaký keř, strom nebo přešli na druhou stranu ulice.

„Podívej,“ řekl Gregor a hlavou ukázal na plakát s jejich podobiznami visící na lucerně, „pořád nás hledají.“

„To je toho,“ řekl na to Roland. Plakát strhnul, roztrhal ho na malé kousky a odhodil na zem. Dům Kramerových tonul ve stínu. Za všemi okny byla tma, kromě jednoho v přízemí. Kolem nedoléhající okenice prozařovaly paprsky světla. Co se děje uvnitř však vidět nebylo.

Blížila se jedenáctá hodina. Všichni kromě Hildy už spali. Ta si sedla do Irvinova křesla a něco pletla. Měla na sobě svůj oblíbený černý župan s velkými růžovými květy, na stole hrnek s čajem a na zemi proutěnou ošatku, ve které pobíhalo klubíčko vlny. Berb jí ležel u nohou a pozoroval lem jejího županu jak se pohybuje. Chtěl aby se hýbal ještě víc. Několikrát do něho zafoukal. Hilda měla pocit, že jí táhne po nohách. Rozhlédla se aby zkontrolovala zda je zavřené okno i dveře. Nechápatě zavrtěla hlavou. Potřebovala si odmotat další vlnu. Škubla tedy klubíčkem, které poskočilo a vypadlo z ošatky. Několikrát se na zemi otočilo a zůstalo stát. Hilda se sehnula aby si ho podala, to se však začalo kutálet po pokoji a Hilda měla zase pocit průvanu na nohách. „Tfuj tajbl,“ odplivla si a pokračovala nahlas v samomluvě: „Tady v tom baráku snad straší.“

„Berbe, přestaň s tím blbnutím a neplaš ji,“ okřikl ho jeden z duchů a pokračoval: „Jděte se někdo podívat ven - zdá se mi, že se tam něco děje.“

Roland vytáhl zpod košile váček se střelným prachem a začal ho sypat v tenké řádce kolem domu.

„Kolik toho chceš semka nasypat?“ zeptal se Gregor.

„Nevím. Podle toho, kolik se toho sem vejde. A chci to obejít celý kolem dokola.“

„Nemyslíš, že toho bude moc?“

„Nemyslím. Taková tenoučká řádka bude přesně akorát.“

Duchové stáli před domem a pozorovali Rolandovo počínání. Ten udělal jak řekl - obsypal dokola celý dům, vytáhl z pod košile zápalnou šňůru, přiložil ji k prachu a řekl Gregorovi: „Tady mi to přišlápni.“ Ten si stoupl na konec šňůry, Roland ji celou rozmotal a druhý konec položil na zem.

„Teď pojď sem,“ nakázal Gregorovi. Vytáhl z kapsy u kalhot sirky. Jednu škrtl a přiložil ji k zápalné šňůře. Ta hned chytla a plamínek začal po šňůře rychle utíkat.

„A bude se foukat,“ zajásal Berb. Klekl si na kolena, opřel se o dlaně, mocně se nadechl a pomalu začal z úst vypouštět vzduch proti střelnému prachu. Ostatní ho následovali. Prach nejprve tvořil menší hromádky, které se rozprskly do stran, pak se jednotlivá zrnka od sebe začala oddělovat, mísila se se zrníčky prachu z ulice, až nakonec skončila daleko v povětří.

Gregor měl strach co to udělá. Roland to neměl sypat tak blízko. Co když se udělá velký oheň a chytí dům.

Roland vzrušeně pozoroval plamínek jak se blíží ke konci šňůry. Nemohl se dočkat až to spustí ohňostroj. To budou koukat tetička a strýček. Plamínek dorazil na konec, zaprskalo to, odlétlo pár jiskřiček a nic. Gregor se nenápadně podíval na Rolanda. Ten fascinovaně zíral do míst, kde mělo dojít ke spojení plamínku s prachem. „Co to je? Proč to něco nedělá?“ dostal

ze sebe a šel se podívat blíž. Díval se a nic neviděl. „Hrome, kde je ten prach? Gregore, co vidíš?“

„Vidím, že tady žádný prach není.“

„To přece není možný, kam se to podělo?“

„To nevím Rolande. Asi někdo nechtěl aby to vybuchlo, tak nechal prach zmizet.“

Duchové stáli ukázněně ve skupince a hleděli na ně očekávajíc co bude dál.

„To se teda povedlo,“ děl Roland, „žádný prach už nemám.“

Gregor si oddechl a řekl: „Necháme toho, nemá to cenu. Stejně z nich žádný peníze nevyrazíme.“

„A co teda chceš dělat ty chytřej?“

Gregor se na Rolanda chvíli díval, potom sklopil hlavu, prohrábl špičkou boty písek a řekl:

„Teď bych šel spát.“

Roland se na něho nevěřícně podíval, ušklíbl se a prohlásil: „Ty jsi prostě pitomec. Nemyslíš na nic jinýho než na jídlo a na spaní.“

„Nemůžu za to,“ pokrčil Gregor omluvně rameny, „a kde vlastně dneska budeme spát?“

„Kde?“ Roland se na chvíli odmlčel, „do seníku je to daleko, tak asi v tý stodole.“

Duchové se za oběma dívali jak se pomalu vzdalují a pak se vrátili ke Kramerům. Dům byl úplně tichý a temný, Hilda už také ulehla ke spánku.